

- › [Qui som](#)
- › [Què fem](#)
- › [Documentació](#)
- › [Sala de premsa](#)
- › [Coneix aquest projecte](#)
- › [Catalunya sense barreres](#)
- › [Mundo social](#)

› [home](#) › [sala de premsa](#) › [entrevistes](#) › [detall entrevista](#)

Sala de premsa

- › [entrevistes](#)
- › [notes de premsa](#)

Sóc un bebè invident i estic creixent de nou poc a poc

23/01/2007

Rafael Olaya. Bomber. Va quedar cec en l'incendi per una explosió de gas a Santa Coloma de Gramenet (gener 2006).

Per què diu que tot vostè és una seqüela després de l'accident?

Perquè estic en un altre món ara mateix. Em sento com un bebè invident i estic creixent de nou poc a poc. Estic convençut que malgrat tot la vida pot ser meravellosa.

Expliqui'ns què li va passar el 13 de gener de 2006...

Em quedava mitja hora de guàrdia, eren quarts de 7 del matí i varem rebre un avís que hi havia una fuga de gas al carrer i cap allà varem anar. Hi havia un escapament d'aigua i gas a la vorera. Havien vingut amb nosaltres els operaris de gas i amb prou feines vam tenir temps d'establir el perímetre de seguretat amb els mossos d'esquadra. I poc més recordo. Em vaig despertar 25 dies després a l'hospital.

Quines seqüeles li han quedat?

Moltes. Principalment la vista. L'he perduda. A més, he passat de ser una persona totalment autònoma a ser-ne una que depèn molt de la família. A més, el simple fet de no poder tornar a pujar a un camió de bombers per mi ja és una seqüela.

La gent té la impressió que els bombers són homes i dones d'una altra espècie. Gent dura.

Ni molt menys. Podria explicar desenes de sortides en què quan hem tornat al parc hem hagut d'anar directes al llit, aïllar-nos i pair allò que acabes de veure.

No s'ha de ser una mica especial per fer-se bomber?

T'ha d'agradar. És com tot. Jo crec que els bombers som bons professionals perquè ens agrada ser bomber. Jo n'he estat gairebé 20

contacte premsa

▶ Responsable de Comunicació de COCARMÍ

Anna Hernández

Tel. 610 68 75 04

annahernandez@telefonica.net

▶ Suport

Equip de "Catalunya sense barreres"

anys i si per a alguna cosa no estava preparat era per oblidar-me de tot aquest món. Pots assimilar l'accident, la manera com m'ha deixat la cara, però deixar el meu món dels bombers, la meva gent, em costarà molt... Quan et passa una cosa així, les ganes de viure es multipliquen per cent.

Hi ha alguna possibilitat que malgrat la seva discapacitat no s'hagi de desvincular del cos de bombers?

N'he parlat amb els meus comandaments i tot i ser conscient que ara no podria estar a primera línia, sí hi ha altres opcions per seguir en el cos. I quan arribi el moment, m'agradaria. A més, no cal oblidar que quan et formen, el primer que t'ensenyen és a moure't en la foscor. Sense veure-hi.

Com ha encaixat la seva família la nova situació?

Han estat al meu costat. La meva mare, per exemple, en els primers temps va haver de deixar de treballar per cuidar-me, perquè jo vivia sol. Tot canvia al teu voltant i la meva mare és d'aquelles dones invisibles que tenen cura de nosaltres, les persones amb discapacitats.

